

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów w zakresie, w jakim oddało sprzeciw dla części usług w klasie 35. Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego dla tych usług zostało odrzucone a odwołanie oddalone dla pozostałych usług w klasie 35.

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie przyjął istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd pomiędzy zgłoszonym znakiem a znakiem przeciwnym.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2011 r. — Langguth Erben przeciwko OHIM (MEDINET)

(Sprawa T-378/11)

(2011/C 269/121)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Franz Wilhelm Langguth Erben GmbH & Co. KG (Traben-Trarbach, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. Kunze i G. Würtenberger)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 10 maja 2011 r. w sprawie R 1598/2010-4 dotyczącej zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 8 786 485;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „MEDINET” dla towarów należących do klasy 33 — zgłoszenie nr 8 786 485

Decyzja eksperta: Odmowa rejestracji zgłoszonego znaku towarowego ze starszeństwem wcześniejszych krajowych i międzynarodowych znaków towarowych

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 34, 75 i 77 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza: i) niesłusznie odmówiła zastrzeżenia starszeństwa, ii) nie odniosła się do argumentów skarżącej dotyczących decyzji izb odwoławczych w przedmiocie żądań pierwszeństwa i starszeństwa oraz iii) nie przeprowadziła rozprawy.

Skarga wniesiona w dniu 21 lipca 2011 r. — Hüttenwerke Krupp Mannesmann i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-379/11)

(2011/C 269/122)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hüttenwerke Krupp Mannesmann GmbH (Duisburg, Niemcy), ROGESA Roheisengesellschaft Saar mbH (Dillingen, Niemcy), Salzgitter Flachstahl GmbH (Salzgitter, Niemcy), ThyssenKrupp Steel Europe AG (Duisburg, Niemcy) i voestalpine Stahl GmbH (Linz, Austria) (przedstawiciele: adwokaci Stefan Altenschmidt i Carolin Dittrich)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady [C(2011) 2772, Dz.U. L 130, s. 1] oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strony skarżące kwestionują decyzję Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (1). Wnoszą oni o stwierdzenie jej nieważności w całości.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 10a dyrektywy 2003/87/WE (2) poprzez ustanowienie wskaźnika emisyjności dla rudy spiekanej. Skarżące podnoszą niezgodność z prawem przepisów zawartych w załączniku I do zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym wskaźnika emisyjności.

— Niezgodność z art. 10a ust. 2 dyrektywy 2003/87

Skarżące podnoszą, że określenie wskaźnika emisyjności dla rudy spiekanej jest niezgodne z art. 10a ust. 2 dyrektywy 2003/87, z tego względu że Komisja ustanowiła ów wskaźnik na podstawie instalacji produkcji peletów celem określenia średniej wydajności 10 % najbardziej wydajnych instalacji w sektorze lub podsektorze. Skarżące uważają, że pelety są produktami, które nie odpowiadają rudzie spiekanej i że instalacje produkcji peletów nie powinny być w związku z tym brane pod uwagę przy określaniu 10 % najbardziej wydajnych instalacji służących do spieku.

— Niezgodność z art. 10a ust. 1 dyrektywy 2003/87

Strony skarżące podnoszą, że określenie wskaźnika emisyjności dla rudy spiekanej jest również niezgodne z art. 10a ust. 1 dyrektywy 2003/87, ze względu na to, że Komisja ustanowiła ów wskaźnik korygując dane. Nie odpowiada to kryteriom określania wskaźników ustanowionym w art. 10a ust. 1 dyrektywy 2003/87.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 10a dyrektywy 2003/87 poprzez ustanowienie wskaźnika emisyjności dla ciekłego metalu

Podobnie, strony skarżące podnoszą, że ustanowienie wskaźnika dla ciekłego metalu jest niezgodne z art. 10a dyrektywy 2003/87, ponieważ Komisja nie wzięła pod uwagę pełnej zawartości dwutlenku węgla w gazach odlotowych przy wytwarzaniu żelaza i stali włącznie z ich użyciem przy produkcji elektryczności, a przeciwnie, zastosowała obniżenie o 25 %. Tymczasem, z brzmienia art. 10a ust. 1 akapit trzeci zdanie drugie dyrektywy 2003/87, systematyki, ratio legis dyrektywy oraz jej wykładni historycznej wynika, że Komisja nie jest uprawniona do dokonania tego rodzaju obniżenia.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia ustanowionego w art. 296 akapit drugi TFUE

Strony skarżące podnoszą również, że Komisja nie uzasadniła w wystarczający sposób swej decyzji. Jej zdaniem uzasadnienie ustanowienia wskaźników jest niedostateczne. Również podniesione przez Komisję wątpliwości co do ewentualnych zakłóceń konkurencji nie zostały należycie uzasadnione. Narusza to art. 296 akapit drugi TFUE.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności

Strony skarżące uważają, że zaskarżona decyzja jest również sprzeczna z zasadą proporcjonalności w zakresie dotyczącym ustanowienia wskaźników dla rudy spiekanej i ciekłego metalu.

- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady równego traktowania

Ponadto, skarżące podnoszą naruszenie zasady równego traktowania.

- 6) Zarzut szósty dotyczący konieczności stwierdzenia nieważności całej decyzji

Strony skarżące uważają, że należy stwierdzić nieważność decyzji w całości, ponieważ częściowe stwierdzenie nieważności, ograniczone wyłącznie do wskaźników dla rudy spiekanej i ciekłego metalu powodują automatycznie zastosowanie ogólnych metod rezerwowych do przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji na podstawie art. 10 ust. 2 lit. b) w związku z art. 3 lit. c) zaskarżonej decyzji. Odniosłoby to dla skarżących jeszcze mniej korzystny skutek, niż gdyby zastosowano nieprawidłowe wskaźniki Komisji dla rudy spiekanej i ciekłego metalu.

(¹) Dz.U. L 130, s. 1.

(²) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32).

Skarga wniesiona w dniu 21 lipca 2011 r. — Eurofer przeciwko Komisji

(Sprawa T-381/11)

(2011/C 269/123)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Europäischer Wirtschaftsverband der Eisen- und Stahlindustrie (Eurofer) ASBL (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: S. Altenschmidt i C. Dittrich, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady [C(2011) 2772, Dz.U. L 130, s. 1],
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca uważa decyzję Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹). Wnosi ona o stwierdzenie nieważności decyzji w całości.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 10a dyrektywy 2003/87 (²) przez określenie wskaźnika dotyczący produktu w odniesieniu do ciekłego metalu

Strona skarżąca powołuje się na niezgodność z prawem zawartych w załączniku I zaskarżonej decyzji wytycznych w odniesieniu do wskaźnika dotyczącego produktu.

Strona skarżąca podnosi, że ustalenie wskaźnika dla produktu w odniesieniu do ciekłego metalu stanowi naruszenie art. 10a dyrektywy 2003/87, ponieważ Komisja nie uwzględniła pełnej zawartości węgla w gazach odlotowych uwalnianych się podczas produkcji żelaza i stali włączając ich zastosowanie dla wytwarzania energii elektrycznej i, wręcz przeciwnie, dokonała potrącenia w wysokości około 25 %. Z brzmienia art. 10a ust. 1 akapit trzeci zdanie drugie dyrektywy 2003/87, z systematyki, jak również celu i jego wykładni historycznej wynika, że Komisja nie jest uprawniona do takich potrąceń.

2. Zarzut drugi dotyczący uchybienia obowiązkowi uzasadnienia wynikającemu z art. 296 ust. 2 TFUE.